

Pisatelj Ivan Mrak se nam bo ob otvoritvi razstave slikarja Rudija Simčiča predstavil s samostojnim recitalom v Lamutovem likovnem salonu kot gost Dolenjskega kulturnega festivala.

POKROVITELJ TE PRIREDITVE JE

VELETRGOVINA

mercator

IMPORT — EXPORT

LJUBLJANA

RAZSTAVO BO ODPRL Z UVODNO BESEDO
RAVNATELJ MUZEJA V ŠKOFJI LOKI,
ANDREJ PAVLOVEC

RAZSTAVA BO ODPRTA
OD 14. DO 27. SEPTEMBRA 1967

DOLENJSKI KULTURNI FESTIVAL
GORJUPOVA GALERIJA
KOSTANJEVICA NA KRKI

RUDI SIMČIČ

RAZSTAVA BO ODPRTA
V ČETRTEK, 14. SEPTEMBRA 1967
V LAMUTOVEM LIKOVNEM SALONU
V KOSTANJEVICI NA KRKI

RUDI SIMČIČ je bil rojen v delavski družini v Ljubljani 10. marca 1920. Obiskoval je takratno Cbrtno šolo v Ljubljani in v Ljubljani je bil med okupacijo do leta 1942, ko so ga Italijani internirali v Genars zaradi sodelovanja z Osvobodilno fronto. Po razpadu Italije pa so ga takoj internirali Nemci. Iz internacije je prišel bolan, nekaj časa delal kot uradnik, nakar ga je nemirna kri pripeljala v svet slikarstva in tako, kot že mnogi pred njim, je tudi Simčič zapustil mirni kotic v pisarni ter ga zamenjal za negotovi in včasih kar bohemski poklic svobodnega

ustvarjalca — slikarja in grafika. Prvim samouškim korakom v svet slikarstva je leta 1950 sledilo šolanje v risarski šoli »Ivan Rob« v Ljubljani, ki pa Simčiču že po letu dni ni mogla nuditi nič več novega. Kmalu nato srečamo Simčiča med ustanovitelji druge slikarske šole v Ljubljani — slikarske šole »Klas«. Izobraževanje v teh šolah in lastno iskanje v samostojnem delu, to so komponente, ki so oblikovale Simčičevo slikarstvo, katerega rezultate je od prve samostojne razstave v Ljubljani leta 1957 pokazal občinstvu še enajstkrat (v Ljubljani, Kranju, Zagrebu, Koštanjevič, Bledu).

Novo na naši razstavi so plastike v lesu, ki jih Simčič tokrat prvič razstavlja poleg slik v oljni tehniki, poleg monotipij in grafičnih risb. Tudi v teh plastikah je zajet njegov motivni svet rasti, ki ga tako rad uporablja, rast kot prisposoba življenja in razkroja. Formalna oblika drevesnega debla je ostala in zdi se nam, kot da bi Simčič odkril pod skorjo zabrisane postave mož in žena, ki se vibasto vzpenjajo kvišku, k soncu. Ljubezen in hrepenenje zamenja v fosilih (korenine kot material) privid uničenja, kajti fosil ni samo ostanek preteklosti, ampak privid prihodnosti. Uničenje sveta je motiv, ki ga Simič vztrajno zasleduje tudi v slikah, kjer je oblak — atomska goba — spremenjen v ptico uničevalko, plavajočo nad ničem. Nadrealistična komponenta v Simčičevem slikarstvu je že znana, toda če smo bili prej priče reminiscencam, ki so posegale v svet internacije, smo poznali Simčiča kot interpreti poetične grozljivosti, ne obtožujočega, samo spominjajočega človeka. Danes pa je Simčič v svojih delih tisti, ki opominja na grozečo nevarnost in kot sam pravi: »Iz teh slutenj in spoznanj, ki so se bridko uresničile že nad Hirošimo, hočem usmeriti psihično zaskrbljenost ljudi v svetlejšo sfero!«

Andrej Pavlovec

IVAN MRAK, pisatelj, režiser, vzgojitelj in igravec se je rodil 30. IV. 1906 v Ljubljani, kjer še danes živi. Pisati je pričel s šestim letom in se kasneje povsem posvetil dramatiki. Ustvaril je velikansko vrsto dramskih besedil, od katerih jih je bilo nekaj uprizorjenih že med obema vojnama (Obličnica, Lincoln, Čajkovski, Grohar, Stari Rimljan, Sincvi Starega Rimljana), nekaj pa po vojski (Rdeči Logan, Talci, Marija Tudor). V osrednjem slovenskem gledališču je nastopil šele v svojem šestdesetem letu z »Marijo Tudor« in dosegel pri občinstvu in kritiki velik uspeh.

VLJUDNO VAS VABIMO NA OTVORITEV
UMETNIŠKE RAZSTAVE

RUDIJA SIMČIČA

TER RECITAL DRAMATIKA

IVANA MRAKA

KAR BO V ČETRTEK, 14. SEPTEMBRA 1967
OB 19. URI

V LAMUTOVEM LIKOVNEM SALONU
V KOSTANJEVICI NA KRKI